

Passend Onderwijs

De jeugd heeft de toekomst, is een gevleugelde kreet. In een redelijk beschaafde natie als de onze is het daarom volstrekt normaal die jeugd actief te steunen welke om uiteenlopende redenen niet volledig in staat is voor zichzelf op te komen. Dat kan gaan om kinderen met laaggeschoolde ouders en/of allochtone afkomst. Maar vooral ook om kinderen die een speciale onderwijsbehoefte hebben omdat ze lichamelijke en/of verstandelijke beperkingen hebben. Meervoudig beperkte kinderen zijn daarbij het meest kwetsbaar. Ze vergen fors meer aandacht dan alleen een taalachterstand inlopen of leren rekenen. Een leerhandicap gecombineerd met een lichamelijke handicap vergt van begeleiders en onderwijsgevend extra inspanningen en vooral gemotiveerdheid. En dat kost geld, veel geld zelfs. Dat de inzet voor deze kinderen zoveel mogelijk binnen het reguliere onderwijs vormt moet krijgen ligt voor de hand. Bovendien dwingt nationale en internationale wetgeving daartoe. Die kosten zijn vooral verantwoord om deze jeugd te helpen opgroeien naar een zo volwaardig mogelijk volwassen bestaan en zo goed mogelijk voor zichzelf te kunnen zorgen. Niet alleen uit sociaal-maatschappelijke overwegingen. Ook op grond van de toekomstige arbeidsmarkt en economie zijn de extra kosten van die begeleiding en onderwijs zinvolle investeringen. Om dit te kunnen bedenken hoeft je geen econoom of arbeidsmarktspecialist te zijn. We zien nu al dat de (té?) lage drempels voor de Wajong en toename van "rugzakjes" tot grote problemen leiden. Niet door uitbreiding van PGB's of rugzakjes maar door het onderwijs meer "passend" te maken door deze van voldoende financiële middelen te voorzien. Door het apart zetten van meervoudig beperkten in het verleden weten we inmiddels dat integratie in de volwassen maatschappij daaraan niet bijdraagt. Hoe goed bedoeld die vormen van speciaal onderwijs ook zijn. Door deze kinderen juist zoveel mogelijk te mengen met "normale" kinderen nemen hun kansen op een volwaardige toekomst toe en vermindert hun uitkeringsafhankelijkheid. Ook voor kinderen zonder beperkingen is zo'n onderwijssituatie winst. Daarom ook is een laissez-faire houding jegens kinderen die motorische, sociaal, intellectueel of qua kleur anders zijn een doodlopende weg. Eens komen we hen weer tegen en vergen dan nog meer sociaaleconomische inspanningen om ze binnenboord te houden. Segregatie op grond van kleur of beperkingen moet daarom actief worden bestreden. Hoe weerbarstigheid die problematiek ook is.

Rob Riedijk
20-2-2011